

Sygn. akt V CSK 401/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M. L.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w J.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje radcy prawnemu T. G. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością oraz występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i zarazem potrzeby wykładni art. 110 § 2 k.k.w. w zakresie obejmującym rozstrzygnięcie, czy do minimalnej powierzchni przypadającej na jednego osadzonego, o której mowa w tym przepisie, wlicza się powierzchnię zajętą przez sprzęt kwaterunkowy.

Tak umotywowany wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia któregośkolwiek z przytoczonych w skardze przepisów.

Nie zachodzi także druga z powołanych przez powoda przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania. Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie istnieje potrzeba wykładni

przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wniosek powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni art. 110 § 2 k.k.w. w zakresie przez niego wskazanym nie czyni zadość wymaganiom art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z art. 110 § 2 k.k.w. jednoznacznie wynika, że do minimalnej powierzchni przypadającej na jednego osadzonego, o której mowa w tym przepisie, wlicza się powierzchnię zajęłą przez sprzęt kwaterunkowy. Tym samym nie występuje też zagadnienie prawne łączone przez skarżącego z potrzebą wykładni art. 110 § 2 k.k.w. Istotnym bowiem zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest objęcie podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł stosownie do art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U.2013.1150) i art. 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 25 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461); podstawę zaś orzeczenia o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym stanowiły przepisy § 2 ust. 3, § 10 ust. 1 pkt 25, §12 ust. 4, § 15 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013. 461).

[aw]

es